

СВЕЩЕНИЯТ ТРЕБИТ

/Лисли от неизвестна беседа на Учителя/

Много са въпросите, на които човек трябва да отговори, но в далечен момент най-важният въпрос е този, който може да се разбере и който може да има отражение в неговото съзнание.

По-важно за човека е туй, което може да възпробие, отколкото онова, което съзнава, че съществува във от него. И полезно е само онова от възпробетото, което човек е разбрал и приложил.

Знанието е храна за ума, но мозъкът не трябва да се обременява с неща, които нямат никакво отношение към живота. Ценно и необходимо е само онова знание, което служи за подкрепа на ума.

Доброто пък е храна за живота. То първо се превръща в сила, а след това пониква и дава плод. За да бъде силен, човек трябва да прилага доброто в живота си.

Ако съзнава своята сила, човек всекога може да бъде полезен и на себе си и на другите. Той трябва сам да се радва на своята мисъл и на своите постижения, а не да очаква мнението на другите.

Има две състояния в живота. Едното е инертно, неподвижно. То прилича на стъпанния у хората. Другото е крайно подвижно. Човек не може да мине лесно от едното състояние в другото.

Болезтта е инертна материя, застояла в нервната система, или в някой друг орган и пречатствува на правилните функции. Емвизмът е също смъртна материя. Ако човек съсредоточи ума си, може мислено да разнара тази материя. Има и други начини. Например, чрез пиене топла вода, чрез изостиване, или пък чрез очистително.

Мислите на хората имат отношение към външната природа. Колективната мисъл влияе за промените на времето.

Скръбта и плачът са благословение за хората. За истинния свят те са пътят. Без плач земята би се превърнала в пустиня. Плодородието зависи от

плача на хората. Когато на време се плаче, много плод ще има; когато не се плаче на време, поситото ще цъфне, но няма да зърже плод.

На разумния човек никой не може да отнеме богатството. Той не може да бъде сиромаш. Разумният човек е силен, глупавият - слаб. Само глупавите хора се мразят, убиват, вършат престъпления. Глупавият човек заробва, но и него заробват; той изнасилва, но и него изнасилват. Глупавият мисли, че е свободен човек. Но свободата, която може да се отнеме, не е свобода и знание - то, което може да се вземе, не е знание.

Мнозина очакват да отидат в другия свят, че там да научат нещо. В другия свят, нищо няма да научат. Ако детето не се организира добре още в утробата на майка си, а се роди анормално, нищо няма да научи в този свят. При същото положение ще се намери всеки, който отива в другия свят неподготвен. Там той ще намери много слепи и хроми хора. Някои от тях не знаят дори, че са умрели и живеят там в пълна илизия.

На земята пък някои си въобразяват, че имат видения, че ги посетил ангел. И това е илизия.

Когато един ангел посети някой човек, то е такова събитие в живота му, което никога няма да забрави. От този миг ще настане коренна промяна в неговия ум, сърце и дух.

Ако човек се постави в възприемателно състояние, разумните, по-напредналите души от невидимия свят ще му предадат своите мисли. Те също имат тела като човешките, но са невидими.

Като забележат, че някой от хората е готов, те веднага обръщат внимание върху него, обикват го и му помагат. Често го посещават и започват да работят върху него.

Тези братя са наречени ангели хранители. Без тях човек е като едно изоставено на пътя сираче. А който има ангел-хранител, той обвържен с майчини грижи. Дом детето заплаче, нали майката идва и задоволява нумците му.

Ако осъзнаем съществуването на другия свят, той ще се проектира на земята.

Всички хора, на каквато степен и на развитие да са, са под влияние на

разумните същества... не само хората, но и растенията и животните, въздухът и светлината.

Положението на хората ще се подобри, или само когато тези разумни същества дойдат на земята.

Сега светът преживява една фазарплична на кризата на човек, дошъл до умирање, след което настъпва подобрене, самочувството му се подига и той усеща, че ще оздравее.

За всеки човек ще дойде ден, в който ще почувствува, че с него ще настане една голяма промяна. Нищо не може да избегне от закона на промените, но зад всяка промяна идва един по-хубав живот. Зад промяната, която става в бременната, седи неперуната, а тя представлява един по-висок, по-смислен живот. Зад младостта и старостта седи безсмъртното, а зад безсмъртното седи онзи красив живот, който всеки очаква. И това благо, което иде, още сега може да го почувствувате, защото то е нещо реално.

За да види хубавото, което се крие в душата му, всеки човек трябва да стане майка на себе си. Нали любещата майка вижда в детето си нещо гениално, макар другите да не забелязват още нищо.

Трябва да имаме майчини чувства към всеки наш брат и сестра, за да видим красивото, което Бог е вложил в тях. Всяка душа, която е излязла от Бога, е ценна и носи за човека нещо специфично.

Правилни отношения имаме тогава, когато хората се ценят взаимно и смятат като необходимост един за друг.

Както ние даваме, така и Бог ни дава. В ума си трябва да държим винаги идеята, че милосърдието и щедростта се развиват само, когато се научим да даваме.

Да се радваме на всеки, който проявява разум и добродетел, за да даде Бог и нам тези дарби. Който се радва на доброто и на любовта у другите, и той ще ги придобие. А който злорадува, зло ще го сполети. Това е закон.

От човека зависи да бъде добър или лош. Каквото желае човек, това придобива.

Онзи, който желае нещата, той отива при тях, ако те не ги желае, ка-

зва: "Ако дойде, добре; ако не дойде, и без него може" Не е правилно да се разсъждава така.

Всеки човек иска да бъде щастлив и всеки човек има една скрита идея която иска да осъществи. За да се почувствува щастлив, например, обичаш някого и ако той ти отговори със същото, ти се чувствуваш същлив. За любовта обаче не трябва да се говори, за да не се опорочи. "Любовта е бомба. Една дума може да предизвика експлозия."

Съвременните хора още не са готови за великото в света и не могат да издържат на вибрациите на любовта. В любовта става обмяна. Тя всичко взима и всичко дава.

Всеки може да говори за доброто, за любовта, но важно е не теорията, а приложението. Нужно е да се даде образец, пример. Сега всички теоретизират. От много теории знанието се превръща в тълмост и човек остарява.

Крайната и висша цел на живота е познаването на Бога. Към това именно се стреми човек. И който се е домогнал до познаването на Бога, той не е вече обикновен човек. От него лъха сила, живот. Дребнавостите на живота не го бласнат.

Но познаването на Бога е далечна работа, а виждането на Бога е още по-далечна. Онова, до което още сега човек може да се домогне, това е свещеният трепет на душата, и то е най-важното в този момент. Ако този трепет не дойде, нищо друго не може да се придобие.

Който носи този свещен трепет, в него настава вътрешна промяна в душата му и започват да никнат добрите семена. Този трепет създава у човека разположение и готовност да направи каква голяма жертва, да прояви някакъв жест.

Който е докоснат от този свещен трепет, той започва да добива неща, за които другите не схващат и вижда красотата там, дето другите не подозират.

Това състояние може да се уподоби на малка светлина в нощ, която помага на другите да се ориентират в тъмнината. Светлината нищо не казва, но предава нещо. Човек чувствава нейните вибрации и му става приятно. Тя премахва страха и обнадежда сърцето.

Ако искаме да бъдем силни, в истинския смисъл на думата, трябва да

бдим и да назим този момент, когато свещеният трепет идва и да го възврем.
Той иде както Слънцето. Тогава да отворим всичките прозорци на душата си. ^{Така} влезе свещеният трепет. Това е най-голямото благо, което иде сега в света и което може да освободи хората от заблуденията им.

Само новото, което иде, е в състояние да измени нашето вътрешно органическо битие, да обнови тялото, чувствата и мислите ни.

Това най-важното събитие в живота на човека е идването на този свещен трепет, който е предисловие на познаването и виждането на Бога, към това състояние и човек. И знанието и страданията в живота имат смисъл само, ако пробудим в душата свещения трепет.

И тогава именно можем да кажем като апостол Павел: "Днешните страдания не може да се сравнят с бъдещата слава и бъдещите възможности, които ще ни се открият". Следователно, заслужава човек да страда, за да види великото благо, което вечният живот носи.

Този свещен трепет е пътят, по който ще дойде великото в света, пътят, по който човек може да стане силен и стабилен да носи богатството, което има. Добротелта, която човек има, никой не може да му я вземе. Любовта, която е придобил, никой не може да му я отнеме.

За всеки един ще дойде това време. - Кога? - Когато стане разумен. За един може да дойде още днес, за други - след милиони години. От човека зависи.

Но в природата има един закон. Щом човек отложи осъществяването на една Божествена мисъл, която го е посетила и Бог ще отложи. И когато Божественият Дух е действувал продължително върху ^в него и той се откаже да го следва, то и Духът се отказва да действува. След време той може отново да помисли, но тогава Духът няма да действува.

Затова разумният човек никога не отлага. А когато отлага, той поставя преграда за своите бъдещи възможности.